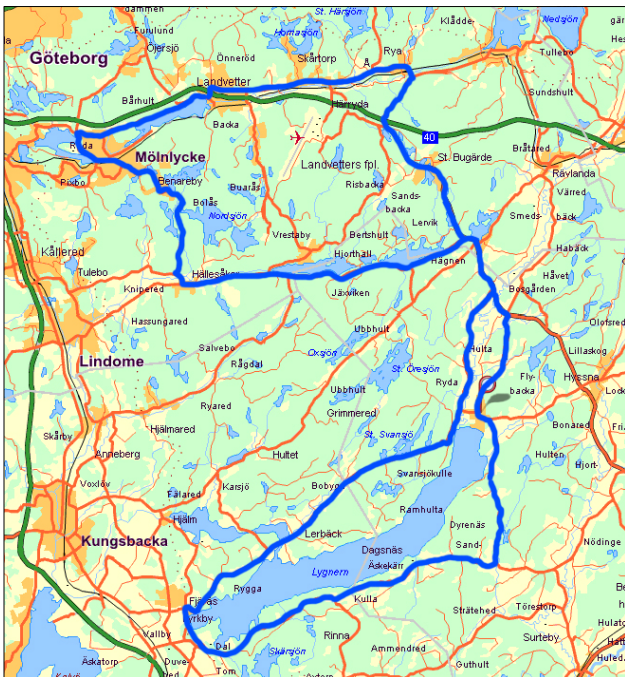

Allmänna funderingar från "sisten"

Igår var jag ute och åkte en söndagssväng med Monika, Klas och Ulrika. Det var en skön tur. Den gick från Mölnlycke till Sätilla och vidare runt Lygnern, med pit-stop för köttbullemacka vid Grindmossens näringsetablisement och sedan vidare mot Fjärås och tillbaka via norra vägen, ett omvägsavtag vid Hulta, 156:an mot Hindås och därefter mot Härryda och tillbaka till Mölnlycke.

Det finns väl ingen vulkanist i regionen som inte känner till den här populära turen? Sporhojnsnissarna kallar delar av den för Lygnern Ring, så håll uppsikt bakåt...

Tjänsteförrättande Stefan och Klas uppställda vid samling i Hyssna kvarn inför körningen till Visingsö. De brandgula västarna funkalar suveränt – liksom systemet med vägvisare.

Klas och Ulrika mötte upp hemma hos oss. Solen sken och det var blåsigt och jag körde sist. Monika åkte före mig, sedan Ulrika och Klas i tåten. Inget märkvärdigt – en typisk standardtur med några Vulcanpolare och framme vid Grindmossen tillstötte ytterligare några som var ute i samma ärende. (Det var också halva SMC väst – men det hör inte hit – turligt nog hann vi fram före dem). Det hela tog kanske 3 timmar och in alles avverkade vi en sisådär 13 mil. Vi har alla gjort det – många gånger och varje gång blir jag lika förvånad över hur skönt det är och hur mycket energi man får.

Annars har det varit en skitsäsong för Monika och mig, vad gäller antalet avverkade mil och mängden events. Med sommarjobbade student i hushållet fanns det varken tid eller pengar för England och väl efter Tånga utbröt ju skitsommaren 2009 med varannandagsväder här på västkusten, kyla och frikostigt regn.

Jag servade hojen i förra veckan eftersom den gått 620 mil sedan senaste tilltittandet. Generat kunde jag konstatera att det i stort sett var på dagen ett år sedan förra. Jag har alltså kört ungefär halva körsträckan, jämfört med de "normalsäsonger" jag haft sedan återfallet. Dessutom har det passat osedvanligt illa att åka på VRS körningar i kalendern, så det har i princip bara blivit dem som jag åkt på som arrangör eller funktionär.

Varför berättar jag det här? Det vet jag inte! Det är väl den sortens tankar man sitter och klurar på när man pruttar fram med kompisar som man träffat alldeles för lite och känner den lätt deppiga doften av höst krypa på en från lövskogsslutningarna...

Jag gillar att köra sist när vi är ute och åker hoj, både när hela VRS-konkarongen är ute på körning och när man är ute som i söndags med bara fyra hojar. Körandet som funktionär har förresten blivit utomordentligt mycket lättare sedan reformen vi gjorde med vägvisare och de brandgula västarna. Att köra sist i en pampig kortege är rena vilan, så länge som det inte händer något. Som nu senast

till Visingsö: Allt funkade perfekt och man behövde inte stressa, eftersom det stod en trofast vägvisare och väntade på dig bakom kröken i nästa korsning.

Att köra sist i mindre sammanhang och utan väst är ännu bättre. Du kan ligga och fjutta och släppa av en bit, för att sedan köra mer aktivt om du vill det. Du kan titta på flickvännen framför dig och tänka orena eller kärleksfulla tankar, du kan i lugn och ro kolla på kossorna i hagarna längs vägen och du har tid nog att aktivt hata stressade BMW, som givetvis måste passera i 130 knyck på slingrig 70-väg, där ditt sällskap ändock kanske ligger i dryga 80 km/h. Varför är det **alltid** BMW och **aldrig** Mercedes eller något annat prestigemärke?

En säsong går så fort – och snart är det dags att ställa in Grünilla i vintervistet igen. Min vana trogen fokuserar jag då på allt jag inte hann göra, trots att sommaren låg vidöppen framför mig med oceaner av ledig tid, för bara några månader sedan. Jag tittar på bilderna som jag knäppt och redan glömt och det känns som en evighet sedan den där vårhelgen med Fylerundan i Skåne, en grej jag faktiskt åkte på. Som vanligt missade jag Broåket och Lahomsträffen! Fjärde året i rad! Den första eftersom det blev en kalenderkrock med Klas och mitt Visingsö-åk, den senare eftersom det var både begravning och födelsedagsfirande den aktuella helgen.

*Hundratals hojar parkerade invid
campingen Lygnevi i Sätilla...
Bra fest i dagarna tre, arrangerat av
Hising Island från Göteborg!*

Det blev heller inget Gränsö i år. Elakartat väder och det faktum att många av "de nära och kära" hade den dåliga smaken att lämna mig till förmån för Wales, gjorde att jag åkte till Hising Islands Bike & Beach Party vid Lygnevi i Sätilla med kompisarna från Bolåsa istället. Hising Island är en trevlig gammal hojklubb i Göteborg och precis som fallet är med Vulcan Riders Sweden, vet de precis hur man skall drifva en bra träff. Kan varmt rekommenderas! Hoppas bara att den inte krockar med Gränsö nästa år! Till skillnad från Gränsö, är Bike & Beach Party en ganska renodlad bikerträff, men helt ekumenisk, så det är inte bara HD-folk där. Ingen tycker illa vara om den som valt en Kawasaki Vulcan istället.

Ungefär jämsides med avtaget till Hulta och den riktigt smala slingervägen mellan gårdesgårdar, lador och nyslagna fält började jag planera för nästa år:

Nästa år skall definitivt inledas på en mustangsadel. Det får kosta. Med stigande ålder har allt det generösa fläsk man haft den dåliga smaken att ackumulera över tiden, en tendens att flytta sig till kroppens framsida. Man får kort sagt en allt benignare röv! Må vara att jag åkt lite i år, men nog fan har jag fått ont i arslet ändå. Det räcker med en tio, femton mil för att jag skall börja ynka.

Nästa år skall jag undvika att köpa en VN 2000 '06:a igen. Jag har undvikit det i två år nu. Jensa räddade mig förra året och att jag bytte koppling på Grünilla räddade mig i år. Man vill ju inte byta en nyligen "lyxrenoverad" hoj. Fast egentligen är det inga riktigt seriösa planer,

det där. Jag är innerligt förälskad i min hoj och är man det – varför byta ut den bara för att det finns en större? Men lite gnager det...

Jag tittade ut över ett fält som Monika pekade mot och såg tre rådjur som oblygt hade gått fram för att nafska bland godsakerna. De stod där mitt ute på åkern och tittade förvånat mot vår bullriga minikortege, bara ett hundratal meter bort.

Laholmsrundan 2009 – varför kan jag aldrig komma iväg på den? De verkar ju ha det riktigt trevligt trots att jag inte är med...

Jag fortsatte mina funderingar över nästa år. Vad säger att man ens lever? Hoppas på det! I så fall skall jag definitivt åka på Till Minne av Swedish Bikemeet, Riksträffen förstås, Gränsö, Bike & Beach om det inte krockar och så Internationella träffen i Tyskland. Broåket och Laholmsrundan blir det väl inte tal om i vanlig ordning – och Varbergsträffen missade jag i år, så den får det ju bli '10. Men nu skall vi inte gå händelserna i förväg. Innan nästa tältuppsättningspilsner på nästa hojträff, skall många mörka, blöta och kalla dagar passera. Hu! Man få hoppas på mycket off-bike träffar...

Vi svängde in vid busshållplatsen på gamla vägen alldeles efter avtaget mot Härryda från 156:an. Klas och jag behövde kissa. Vi pratade en stund om ditt och datt. Sedan tog vi farväl och styrde hojarna mot respektive hemadresser, Klas och Ulrika över Härskogen mot Lerum och Monika och jag i riktning Porten mot Österlen. (Mölnlycke alltså – jävligt nordvästra Österlen, typ)

Kör vackert under återstoden av säsongen!

//Stefan #3871

Grünilla och Rosa fotade vid Monikas och min bitande kalla premiärtur, den 21 mars 2009. Det är alltså dags om ungefär sju månader.

Fast än finns det tid! Efter sursommaren 2009 kanske man kan få en mild och varm höst och om Gud vill och brallorna håller kanske det går att åka oktober månad ut. Då är det bara fem månaders depp. Aj!

